

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaee, 1661

6 Vsurpans sine iudicio rem, decideret à re.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

collationem impolitam eis dependere compelli, nec huius parti cuiuslibet temporis prescriptionem oppositam admitti.

¶ In plerisque exemplaribus caput hoc conjunctum est sequenti.

¶ Si etiam prædicia, sive sint privati, sive ecclesiæ, possunt prescribi. Proventus primitivus, & decimationum prescriptione nihil non possunt etiam à Romana Pontificis qualibet laici super his rescriptum imperari. Rescripta à eorum que contra his rescriptum impetrata fuerint, nisi alia sint, quæ illi, quibus datus fuerit, prescribit, & nulli obstat, nullius momenti esse censentur. Item, Divina h. Dec. mandante sacerdotibus & levitis scripta sunt, ut de sorte Domini vivere, quæ in eis, forte canonice dicitur. Non ergo quævis privilegia laici concedi possunt: ne dicitur mandari auctoritate legitime præjudicium inferat. Unde Inpp. Valentinianus & Theodosius c.

¶ Quisquis terrarum, quæ à colonis, sive emphiteuticariis dominici sunt, vel juri sacrorum templorum, in quibuslibet provinciis vendita, vel aliis aliis patto alienata sunt, ab his, qui perperam, atque contra legem ea detinent, nulla longæ temporis prescriptione efficiantur, plene restituti, ita ut nec pretium quidem iniqui comparationibus recipere liceat.

¶ De prescriptionibus vero longæ temporis in antehabentibus, ut in illorum acta, constitutione facta. Quas d. aliter alias triennales, decennales, vicennales prescriptione excludit, si hereditatis competens, quadraginta annis clauduntur, restituta, & quadraginta prescriptione suam locum habentibus.

¶ Habentibus in plerisque, restituta exemplaribus sequitur, sed sola prescriptione xxx. annorum, dec. In antea autem hæc sequuntur. Huius ergo longæ temporis prescriptionis, auctoritate Celsi & secularium legum, ecclesiis obijci non potest: sed sola prescriptione xxx. annorum, dec. Cod. autem de sacrosanctis ecclesiis, lib. lxx. tit. i. habet. Quas actiones alias decennales, alias vicennales, alias triennales prescriptione excludit, hæc illo religio competit, quadraginta annis excluduntur, usucapione triennii, vel quadriennii prescriptione in suo robore durantiibus, sola Romana ecclesia gaudente centum annorum spatio, vel privilegio.

¶ De sola prescriptione xxx. annorum, & deinceps: à qua tantum privilegia Romana ecclesiæ sunt excelsa, quæ non nisi centum annorum spatio prescribi possunt.

C. XVII. ¶ Privilegia Romana ecclesiæ non nisi centum annorum prescriptione tolluntur. Unde Ioannes octavus scribit Ludovico Regi.

Nemo de annorum numero resultandi sumat fomentum: quia sanctæ Romanæ (cui Deo auctore servimus) ecclesiæ privilegia, que in firma Petri stabilitas petra suscepta, nullis temporibus angustantur, nullis regnum partitionibus præjudicantur, sed & venerandæ Romanæ leges divinitus per ora prorum Principum promulgatæ, rerum ejus prescriptionem non nisi per centum annos admittunt.

QUÆSTIO IV.

Ostensum est quando ecclesiæ adversus ecclesiæ prescribere possit. Nunc videndum est, si monasterium adversus ecclesiæ prescribere valeat. Quod Urbanus Papa II. prohibuit, dicens.

a 31. quæst. 2. rescripta. ex l. rescripta. Cod. de precibus Inpp. offenda. Sup. ead. quæst. 2. deimas. b. Num. 11. c. Cod. l. 1. in 31. 2. Anselmus l. 4. c. 31. d. Cod. de sacrosanctis ecclesiis, l. 1. in Novella 131. ut supra. e. Anselmus libro 4. cap. 47.

C. I. ¶ Tricennio temporis aliquid prescribere Abbates vel monachi non valent.

Prescriptiones ecclesiarum & Episcoporum tricennales, Abbates vel monachos habere omnimodis prohibentur. Sed si eis tollitur tricennalis possessio, à B. Gregorio conceditur eis quadragenalis prescriptio.

C. II. ¶ Quadraginta annorum prescriptio religiosis dominibus conceditur. Ait enim Petrus Subdiacono, lib. 1. epist. 9.

Volumus h. accedentem te ad Pannormitanam civitatem quæstionem ipsam tali ratione discutere (dominio rei apud possessorem, sicut hætenus possessum e. est videlicet permanente) ut si monasterium præfatum sancti Theodori fines, de quibus causatus mota est, inconcussos à quadraginta annis possidisse repereris, nullam deinceps (etiam si quid sanctæ Romanæ ecclesiæ competere potuit) patris sustinere calumniam: sed quietem eorum inconcussam omnibus modis procurare. Sin vero actores e. ecclesiæ non eos possidisse quadraginta annis inconcussos jure monstraverint, sed aliquam intra tempora hæc motam aliquando fuisse quæstionem eorumdem finium, electis arbitris tranquillè & legaliter sopiatur.

C. III. ¶ De eodem. Item ex Novellis Iustiniani, Novel. 131.

Neque si decennii, neque vicennii, vel xxx. annorum prescriptio, sed sola xl. annorum curricula religiosis dominibus opponantur, non solum in cæteris rebus, sed etiam in legatis & hereditatibus.

¶ Hic neg. novellis neg. Iulianis antecessoris, neg. capitulari propria omnino verba referuntur. Sicut ergo religiosis dominibus ex lege non nisi quadragenaria est obijcienda prescriptio, ita & auctoritate Gregorii adversus alias ecclesiæ prescribere possunt eodem spatio temporis.

QUÆSTIO VI.

Quod autem ea, quæ ecclesiæ debentur, rectores & ipsædem sua auctoritate iudicis præmissi repetere non valeant. B. Gregorius testatur, lib. 4. 4. c. 8. dicens. Capitulum hoc sumptum est ex concilio à B. Gregorio habito, quod in regeffo ipsius huius habetur, semel lib. 4. post. epist. 36. iterum post librum 12. ejusdem regeffo.

C. I. ¶ Iudicio, non manibus, rei ecclesiæ defendantur.

Consuetudo h. nova in ecclesiis hac, & valde reprehensibilis erupit, ut cum rectores ejus patrimonii urbana vel rustica prædicia juri illius competere posse suspicantur, fiscali more titulos imprimant, atque hoc, quod competere pauperibus existimant, non iudicio, sed manibus defendant; & cum per prædicatores suos veritas dicat: [Nihil i. per contentiones,] etiam ipsum litigiosæ contentions malum transcenditur h. & res qualibet, cum æstimatur ecclesiæ posse competere, per vim tenetur. Proinde præfenti decreto constituo, ut si quis ecclesiasticorum unquam titulos ponere sive in rustico, sive urbano prædio sua sponte præsumperit, anathema sit. Et responderunt omnes, Anathema sit. Is autem, qui ecclesiæ præfuit, si hoc vel ipse fieri præceperit, vel sine sua præceptione factum digna punire animadversione neglexerit, anathema sit. Et responderunt omnes, Anathema sit.

a 39. g. 2. c. 1. b. Anf. l. 5. c. 77. c. al. possessa. l. 10. p. 3. c. 146. Penn. l. 2. c. 66. d. inconcussus. 1193. e. al. auctores sanctæ ecclesiæ. f. Apud Iulianum ead. novel. c. 6. & 5. cap. 236. g. al. auctores. j. al. auctores. h. Poly. l. 4. tit. 3. i. Philip. 2. k. al. transcendente.

2 pars. Quod autem quisque sua auctoritate, quod sibi debet...

C. II. q. Cause detrimendum patitur Episcopus, qui ecclesiam suam ab alio detinet...

Placuit h, ut quicumque Episcopi quascunque ecclesias vel plebes...

1 ¶ Vicinus] Antea legobatur, vicini. Emendatum est ex editionibus conciliorum...

2 ¶ Ex consensu Primatis] Sic etiam legitur in editionibus conciliorum...

3 pars. E contra Gregorius Isami de seorsari eunti in Hispaniam...

C. III. q. Delictum persona in damnum ecclesie...

SI Episcopum talem culpam admisisse confiteri (quod absit) ut confiteri eum non irrationabiliter fuisse depositum...

C. IV. q. In personam delinquentis, non in fiscalitate ejus alio procedat.

Idem Petro Subdiacono lib. 7. epist. 42.

Cognovimus h, quod si quis ex familia culpam fecerit ecclesie...

1 ¶ Ecclesie] Hec vox dicitur à plerisque veteribus Gratiani codicibus...

2 ¶ A communione] Sic etiam legitur in Frobeniana editione...

1 ¶ Eren Afric. c. 37. b Poly. l. 3. tit. 12. Bar. l. 1. c. 70. Ivo p. 30. 177. c al. estiman. d al. iudicium. e Bar. l. 1. c. 445. f cop. c. 218. f al. Primates dederunt. g 2. g. i. inprimis. h si autem Episcopum. h Isami: Dia. in vita. l. 2. nu. 92. l. 1. v. p. 10. c. 11. i al. p. b. k al. substantia. l al. p. b.

C. V. q. Rei eorum qui ex clero laborant...

Idem in eadem epistola.

DE a lapsis sacerdotibus, vel levitis, vel quibus clero observare te volumus, ut in rebus eorum...

C. VI. q. Inutilis sacerdos ecclesiam suam...

Idem Leo quartus a Carolo Regi.

SI e fortassis (quod non credimus) apud vos iudicamur, ecclesia tamen, cui permittimus...

C. VII. q. Possessiones monasterii pro peccato...

Episcopo si non licet possessionem monasterii...

C. VIII. q. Quae sacerdotes dederunt...

ILLud g statuumdum censuimus, ut quascunque infirmitas clericis, aut sibi ferventibus de rebus...

Sic ergo delictum persona in damnum ecclesie...

QVAESTIO VII.

1 ¶ Quid autem ecclesiam de manu laicorum...

1 ¶ Anstet. l. 8. c. 1. Ivo p. 6. c. 310. c. p. 0. c. 2. b al. c al. panitentia. d fortassis, tertius. e Ivo p. 30. 177. l. 3. c. 42. l. 1. v. p. 7. c. 206. g Anst. l. 8. c. 17.